

תת"ע 5025/01/18 - מדינת ישראל נגד אליעזר פריגת

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5025-01-18 מדינת ישראל נ' אליעזר פריגת
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד צ'פניק

המאשימה

נגד

אליעזר פריגת

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.7.17, הודעת תשלום קנס בגין, אי מתן זכות קדימה, להולך רגל, שעמד על שפת המדרכה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: " בצד ימין עמדה אישה ודיברה בטלפון. האטתי לקראת מעבר החציה הכי הרבה שאפשר, הסתכלתי עליה, ראיתי שהיא עומדת את הטלפון ואין לה כוונה לחצות. האטתי והמשכתי לנסוע. 70 מטר משם עמדו שוטר ושוטרת ואמרו לי שלא האטתי. אמרתי שהאטתי ולא הייתה לה כוונה לחצות".

ביום 25.3.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ב סיגלית ויולט בן נעים, עורכת הדו"ח, שסומן ת/1 ורס"ב אילן בליץ, מטעמו הוגש מזכר, בצירוף סקיצה, שסומן ת/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.7.17, בסמוך לשעה 08:40, נהג הנאשם ברכב ברמת השרון, ברחוב סוקולוב, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו למעבר חצייה, המסומן בסמוך לבניין מספר 56 ולצומת עם רחוב רמב"ם, נצפה על ידי עדי התביעה, שעמדו במרחק של 40 מטרים ממעבר החצייה, כאשר הוא ממשיך בנסיעה וחולף על גבי מעבר החצייה, אף כי על שפת המדרכה, עמדה הולכת רגל, שניכר היה בה, כי בכוונתה לחצות את הכביש ובנסיבות אלה, לא נתן הנאשם זכות קדימה להולכת הרגל.

עדת תביעה מספר 1, הורתה לנאשם לעצור את הרכב ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "1. אני ראיתי אותה. היא לא התכוונה לעבור וגם דיברה בפלאפון. 2. מה זה ניכר? אולי היא עמדה סתם ככה?". בעת שהמתין הנאשם לרישום הדו"ח, הראה לו עד תביעה מספר 2, רכב נוסף, שעבר עבירה זהה ואמר לו, כי אלה נסיבות ביצוע העבירה.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, באיטיות, אך הולכת הרגל, לא התכוונה לחצות את הכביש, אלא עמדה במקום ושוחחה בטלפון נייד ולכן, המשיך בנסיעה. הנאשם טען, כי העדים עמדו במרחק רב ממעבר החצייה, 70 מטרים ולכן, לא יכלו לראות באיזו מהירות נסע. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם, כי הולכת הרגל, עמדה במרחק של מטר משפת המדרכה.

מטעם הנאשם, הוגשה תמונה, שסומנה נ/1.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדי התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדים ציינו את כיוון נסיעת הנאשם, מיקומם, מעבר החצייה והתמרורים שמעליו, תיארו את הולכת הרגל, ציינו כי עמדה על שפת המדרכה וניכר היה, כי בכוונתה, לחצות את הכביש.
2. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם, לא עצר את רכבו, אלא המשיך בנסיעה וחלף על גבי מעבר החצייה, לפני שהולכת הרגל, החלה בחצייה.
3. מטיעוני הנאשם, בדגש על סיכומיו, עולה כי הגנתו מתבססת על כך, שהעדים, לא יכלו לראות באיזו מהירות נסע, ממקום עמידתם, זאת, כאמור לעיל, כאשר הנאשם מודה כי לא עצר רכבו לפני מעבר החצייה.
4. אין כל נפקות למהירות נסיעתו של הנאשם וגם אם נסע באיטיות, אך לא עצר את רכבו, על מנת לאפשר להולכת הרגל לחצות את מעבר החצייה, הרי שלא יצא ידי חובתו, על פי חוק והנאשם, שגה בפרשנות החובה המוטלת עליו.
5. נסיעה ולו במהירות איטית, אינה מאפשרת להולך רגל לחצות כביש במעבר חצייה ובנסיבות המקרה, כפי שתוארו על ידי עדי התביעה, שהעידו עדות עקבית ואמינה, היה על הנאשם לעצור את הרכב לפני מעבר החצייה ולתן זכות קדימה להולכת הרגל שבנדון.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, במעמד הצדדים